

— Хайде, дий, мой Сивчо! Въ полето, въ гората! Да си отиграемъ, както ний си знаемъ! Съ цвѣтя да напълнимъ до горе колата, съ цвѣтя да накичимъ изъ града децата!

Докато излѣземъ въ улицитѣ крайни, тръгнаха съ колата много патиланци, знайни и незнайни.

Стигнахме въ полето, хукнахме въ гората. Тичахме, играхме. Смѣхме се, крещѣхме. И цвѣтя набрахме. Помниче и здравецъ, момини сълзици, синчецъ и иглика — кжсахме и съ радостъ пълнѣхме колата. И вѣнци овихме, глави патилански съсъ цвѣтя покрихме. А едно момиче съсъ божуръ челото на Сивча накичи.

— Bravo, Патиланке! — провикна се Данчо. — Добре че се сѣти. Скоро цвѣтя дайте! Вѣнци изплетете! Като млада булка Сивча окрасете!

И доде издума, Сивчо се превърна на цвѣтно магаре.

— Да вървимъ, другари! — викнахъ и подкарахъ къмъ града колата.

Поехме съсъ пѣсни главната улица и отвредъ събрахме изъ града децата. Наизлѣзе вѣнка мало и голѣмо. И кичехме всички съ помниче и здравецъ, съ синчецъ и иглика. И още по-грѣмка пѣсенъ се понася. И Сивчо се трогва, отваря гърлище, почва да приглася.

Предъ кжши ни срѣща баба Цоцолана.

— Абре, Патилане! — извика засмѣна. — Отъ кжде намѣри толкосъ дечурлига, че не ми ли стига твоята дружина!

— Жива да си, бабо! Радвай се и смѣй се! И отъ всички баби най-много гордѣй се! Патиланска баба! Така ти се пада! Срѣдъ тия юнаци вѣчно ще си млада! Ура! Да живѣе баба Цоцолана! Ура, да живѣятъ смѣхътъ и игритѣ! Като днесъ да бждатъ всички дни честити!

И на ржце взехме баба Цоцолана, съ цвѣтя я покрихме. И пакъ смѣхъ и пѣсни, пакъ игри чудесни...

Тѣй весело мина деньтъ патилански, драги ми Смѣхурко!

Поздравъ най-сърдеченъ!

Твой приятелъ вѣченъ:

Весель Патиланчо.